

som der er blevet flere Børn, er der jo ogsaa blevet en hel Del Plejehjem. Der er en hel Række virkelig gode anerkendte Plejehjem nu i Byen, og det vilde under alle Omstændigheder, hvis Instituttet skulde flyttes, være en rum Tid, inden man kunde finde en Række Plejehjem som disse. Man maa vel lægge Mærke til, at det ikke er saa let at sætte døvstumme i Pleje som andre Børn. Derskal nogen Øvelse og Vane til at kunne omgaa disse Børn og forstaa dem. I Fredericia er der nu en saadan Masse Smaa-hjem, som ere vante til at optage disse Børn. Alene dette taler for, at man beholder denne By. I Bemærkningerne til Forslaget peges der tillige paa, at naar man lod dem komme ud paa Landet og virke ved Landbruget, vilde maaske flere døvstumme end hidtil søge Beskæftigelse ved Landbrug. Men saa vidt jeg kender til døvstumme Folk, egne de sig grumme lidt til at anvendes ved Landbrug, i hvert Fald ved det større Landbrug, hvor der anvendes Maskiner. Jeg kender ingen Mennesker, der ere saa daarligt skikkede til at arbejde ved Maskiner, navnlig da saadanne, hvor der udfoldes nogen egentlig Kraft, som døvstumme Folk, fordi de ikke ere i Stand til at værgе sig mod, hvad der kommer bag paa dem. Og allerede det, at de ikke kunne høre, gør dem omtrent uanvendelige til Arbejde ved Maskiner. Man skal blot tænke sig en døvstum siddende og køre en Høstmaskine, hvor han dog kan se sig for. Det vil være umuligt at betro ham dertil, og det vilde vistnok kun meget faa gøre, netop fordi han ikke kan høre, hvorledes Maskinen gaar. Det gør ham ude af Stand til at kunne standse i det Øjeblik, det er nødvendigt, altsaa naar han skulde høre, at der var noget uregelmæssigt, som forlangte et Eftersyn. Det, at han ikke kan tage sig i Vare, gør ham i det hele taget saa uskikket til al den Slags Arbejde, at det vistnok bør ligefrem forbydes at anvende døvstumme til saadant Landbrug, hvor der anvendes Tærsker-, Knuse- eller Hakkelsemaskiner, som drives ved Hestekraft. Derimod vil sikkert det ganske lille Landbrug og Havebrug egne sig godt for de døvstumme, og hvis det er det Landbrug, man har sin Opmærksomhed henvendt paa, skulde jeg ikke have noget derimod.

Jeg skal til Slut sige et Par Ord om § 2, som ogsaa den første ærede Taler var inde paa, og hvorved Betalingen for disse Børn fremtidig ordnes. Hvad Købstæderne angaar, sker der for dem kun den ret ubehagelige Forandring, at de komme til at betale

noget mere. Med Hensyn til Landkommunerne er der den Forskel, at man for Fremtiden vil gøre det paa samme Maade som over for Børn, der sendes til Aandsvageanstalterne og deslige, idet man vil dele Udgifterne paa samme Maade. Da nu Reglen en Gang er saaledes med Hensyn til Aandsvageanstalterne, og det i det hele taget gælder for de fleste af de abnorme Børn, som Kommunerne maa betale for, vil det være ret vanskeligt ikke ogsaa at gaa til den samme Regel for døvstummes Vedkommende. Men paa den anden Side maa jeg dog for mit Vedkommende sige, at jeg ikke tror, at det er nogen Vinding, at man lader Opholds- og Amtskommunerne dele lige de Udgifter, der ere forbundne med Undervisningen af de døvstumme. Lad være, at det er saaledes, som den første ærede Taler udtalte, at naar det er selve Opholdskommunen, som skal betale noget dertil, vil man maaske tage det noget højere med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Forældrene selv have Raad til at yde noget eller ikke. Deri kan han have Ret. Men om det egentlig er nogen Fordel, at det tages saa nøje med Hensyn til disse Folk, som have det Kors at have abnorme Børn i Hjemmet, naar Spørgsmaalet er, om de have Raad til at bære deres Del af Udgifterne, vil jeg lade staa hen. Under alle Omstændigheder, naar det bliver Opholdskommunen, der skal betale Fjerdedelen eller lige med Amtskommunen, vil det undertiden kunne ramme de smaa Landkommuner ret ubehageligt. Jeg har lagt Mærke til, at det meget ofte er de samme Forældre, der sætte døvstumme Børn i Verden, og jeg har kendt flere Tilfælde, hvor de Børn, som ere avlede af de samme Forældre, ogsaa alle have været døvstumme, og hvis det er Reglen i større Udstrækning, kan det ofte hænde, at en lille Landkommune kan faa 2—3 af disse døvstumme Børn at skulle være med til at underholde paa Instituttet, og det kunde blive ret føleligt for en saadan lille Kommune, om dette skulde ske. Hvis man holdt sig i Fremtiden som nu til selve Amtskommunen, vilde dette uheldige Tilfælde jo i alt Fald ikke ske, for saa bliver det jo et meget større Omraade, hvorpaa Udgiften bliver fordelt. Naar den ærede første Taler gør gældende, at det jo dog bliver det samme, fordi de jo dog komme til at betale, enten man lader dem være dels Sogne- og dels Amtskommuner, eller som hidtil kun Amtskommuner, er dette dog kun rigtigt med Modifikation, thi naar man lader Opholdskommunerne